

Naar een open economie

J.W. Oosterwijk

*De auteur is secretaris-generaal van het ministerie van Economische Zaken
r.w.vanzijp@minez.nl*

De Nederlandse economie wordt vaak gekenschetst als een open economie met veel internationale relaties. Het begrip 'open economie' zou echter veel breder opgevat moeten worden, namelijk als een economie met betwistbare markten, waar outsiders kansen krijgen om de gevestigde posities te beconcurreren. Er zijn in Nederland nog veel beleidsmaatregelen nodig om een werkelijk open economie tot stand te brengen.

De Nederlandse economie is terug op de weg naar herstel. Voor het afgelopen jaar bedraagt de groei $\frac{3}{4}$ procent. Voor 2006 trekt de bbp-groei naar verwachting aan tot $2\frac{1}{2}$ procent. Hiermee komt deze voor het eerst sinds 2000 weer hoger te liggen dan die van het eurogebied als geheel. Een belangrijk element van het herstel is het aantrekken van de binnenlandse bestedingen. Zowel de export als de binnenlandse bestedingen dragen in 2006 bij aan de groei van de economie. De investeringen stijgen fors, met $8\frac{1}{4}$ procent (CPB, 2005).

Het herstel van de economische groei sluit een langdurige periode van laagconjunctuur af. Deze periode was deels het gevolg van een ongelukkige samenloop van omstandigheden en deels van een gebrek aan veerkracht (Oosterwijk, 2005). Een verbetering van de veerkracht is nog steeds geboden, teneinde lange perioden van laagconjunctuur en de daarbij behorende langdurige werkloosheid in de toekomst te voorkomen. Dit vergt vooral op drie terreinen actie.

Ten eerste dient in de komende jaren weer te worden toegevoerd naar een structureel overschot op de begroting. Anders dan sommigen menen (zie bijvoorbeeld De Vries, 2005) betekent een lagere staatsschuld een kleiner risico dat de vergrijzing moet leiden tot versturende lastenverzwaring. Verlaging van de schuld is ook nodig om een volgende conjuncturele neergang op te vangen zonder dat de werking van de automatische stabilisatoren door de EMU-grenzen wordt beperkt. In 2000 was het begrotingsoverschot 0,7 procent. Drie jaar later schoot het structurele tekort door de EMU-grens van 3 procent heen. De Studiegroep Begrotingsruimte zal in de eerste helft van 2006 met een analyse komen van het benodigde structurele overschot.

Ten tweede is het raadzaam om de werking van de automatische stabilisatoren niet langer te beperken tot de inkomstenkant van de overheidsbegroting. Het huidige systeem noopt tot procyclisch beleid in de vorm van ombuigingen tijdens de laagconjunctuur (vooral vanwege de oplopende uitgaven aan sociale zekerheid). Dit is niet alleen schadelijk voor de economie, maar het leidt mogelijk ook tot verlies van vertrouwen bij burgers. Voor de laatste begroting van dit kabinet dreigt het risico dat conjuncturele meevallers worden ingezet voor structurele uitga-

ven. Terugkijkend zou het laatste jaar van Paars-II in dit opzicht een les voor verbetering moeten bieden.

Ten derde is het van groot belang dat de gegroeide groep werklozen de kans krijgt om zo snel mogelijk weer aan het werk te gaan. Daarvoor is herstel van de concurrentiepositie nodig. In de periode 1997-2003 zijn de loonkosten per eenheid product met bijna 10 procent toegenomen ten opzichte van de andere eurolanden. Dat deze relatieve loonkosten per eenheid product (uitgaande van een contractloonsstijging van 1,5 procent) in de jaren 2004-2006 slechts met 0,7 procent zijn gedaald, maakt duidelijk dat het verlies aan concurrentiepositie bij lange na nog niet is ingelopen.

Het is begrijpelijk dat werknemers ongeduldig zijn na een lange periode van een weinig rooskleurige koopkrachtontwikkeling. Een sterke loonsstijging is echter niet in het belang van mensen die buiten de arbeidsmarkt zijn beland. De vakbeweging staat voor de moeilijke opgave om het midden te vinden tussen enerzijds het ongeduld van de eigen achterban en anderzijds het bredere maatschappelijke belang van loonmatiging ten behoeve van de buitenstaanders op de arbeidsmarkt.

Insiders versus outsiders

De arbeidsmarkt is niet de enige markt waar een belangenconflict bestaat tussen de zogenoemde insiders en de mensen die zich buiten de markt geplaatst zien (de outsiders). Toetreding tot markten is vaak moeilijk, omdat de insiders tot op zekere hoogte beschermd zijn tegen de concurrentiedruk van de outsiders. Dergelijke toetredingsbelemmeringen duiden erop dat Nederland nog geen werkelijk open economie heeft. Van oudsher wordt onder het begrip 'open economie' een economie verstaan met een omvangrijk handelsverkeer met het buitenland, maar dit is slechts één aspect van openheid. Het is hoog tijd om aan het begrip open economie een bredere betekenis te geven: een economie is pas werkelijk open als alle markten voor potentiële toetreders toegankelijk en betwistbaar zijn.

De voordelen van een open economie zijn nauwelijks omstreden. Nieuwe toetreders op productmarkten zorgen voor

dynamiek, vernieuwing en daarmee voor betere en goedkopere producten voor consumenten. Het openen van markten voor buitenlandse toetreders leidt tot welvaartwinsten via internationale handel en investeringen. Betere mogelijkheden voor mensen om zich op de arbeidsmarkt te begeven verhogen de participatie en dragen op die manier eveneens bij tot meer welvaart. De buitenstaanders vormen aldus een enorme welvaartsreserve. Deze mogen we niet onbenut laten als we ons in een vergrijzende samenleving willen verzekeren van verdere welvaarts groei.

Gesloten markten vormen niet een louter Nederlands probleem. De nationale hervormingsprogramma's die de zogeheten Lissabon-agenda in de EU revitaliseren, zijn gestoeld op het besef dat open en betwistbare markten nodig zijn voor de dynamiek en welvaart in de lidstaten.

Openheid niet vanzelfsprekend

De openheid van markten is niet vanzelfsprekend. Vaak hebben insiders hun posities beschermd en zijn zij niet bereid die zonder slag of stoot op te geven om ook outsiders tot de markt toe te laten. Het blijkt ook verre van eenvoudig om toe te werken naar een open economie. De belangrijkste oorzaak hiervan is dat de baten van een open economie, in de vorm van meer welvaart en werkgelegenheid, pas op lange termijn merkbaar zijn. Op korte termijn dreigen de insiders hun bevoorrechte positie te verliezen. Aangezien zij vaak goed zijn georganiseerd, kunnen ze een effectieve lobby voeren. De veranderingen in instituties die nodig zijn voor meer openheid, vragen dan ook om visie en doorzettingsvermogen. Ze vereisen bovendien een doordachte transitie, waarmee de insiders de tijd krijgen om zich aan te passen aan de veranderingen.

Het creëren van een open economie is een noodzakelijk onderdeel van een bredere hervormingsagenda die zich richt op versterking van de economische groei. De doelstellingen van deze Lissabon-agenda zijn een illusie als voorheen publiek gereguleerde sectoren en afgeschermd markten niet betwistbaar worden voor buitenstaanders van binnen én buiten de EU. De economie moet 'buitenstebinnen' worden gekeerd, zodat outsiders insiders kunnen worden. Dat geldt voor de internationale diensten- en landbouwmarkten, voor de Nederlandse productmarkten en voor de Nederlandse arbeidsmarkt.

WTO en EU

Het internationale handels- en kapitaalverkeer biedt de betrokken landen voordeel. De nu lopende Doha-ronde in de WTO illustreert echter de taaie afruil tussen het algemene belang van meer handel en welvaart enerzijds en anderzijds de deelbelangen van insiders. Deze deelbelangen zijn vaak groot. Zo zal meer openheid van Europese markten voor landbouwproducten uit Latijns-Amerika forse gevolgen hebben voor de inkomens van Europese boeren. Het palet van producten waarover wordt onderhandeld, is bovendien breed. Het betreft industriële producten, diensten en landbouwproducten. De onderhandelingen verlopen dan ook moeizaam. De bijeenkomst in Hong Kong heeft de agenda van de Doha-ronde echter levend gehouden. De vruchten hiervan moeten volgend jaar worden geplukt.

Van landbouw- naar plattelandsbeleid

De onderhandelingen in Hong Kong betroffen voor een belangrijk deel de toegang van landen als Brazilië, Argentinië

en Indonesië tot de markten van de welvarende landen die op hun beurt toegang vroegen tot de markten voor industriële producten en diensten in de opkomende landen. De ruimte voor de EU in dergelijke onderhandelingen wordt mede bepaald door de belangen van de insiders op de Europese landbouwmarkten en door de snelheid waarmee het huidige landbouwbeleid kan worden omgevormd tot een modern plattelandsbeleid. Die modernisering omvat een heroriëntatie van het beleid op vooral het milieu- en landschapsbeheer en op de diversificatie van (economische) activiteiten.

Europese boeren (de insiders) krijgen hierdoor een wezenlijk andere rol, die zich bijvoorbeeld sterker richt op het milieu- en landschapsbeheer. Een tijdelijke inkomensondersteuning kan hen helpen om invulling aan deze nieuwe rol te geven. Op termijn zal de inkomensondersteuning vooral moeten plaatsvinden door een grotere mate van (co)financiering door de lidstaten zelf. De EU kan dan verdere stappen nemen om zijn landbouwmarkten te openen voor toetreders van buiten de EU. De Europese begroting kan daardoor sterker worden gericht op uitgaven die passen bij de hoogwaardige kenniseconomie die de EU wil zijn.

Vrij verkeer van personen en diensten

Ook in de dienstensector mobiliseren insiders weerstand tegen de toetreding van outsiders. De implementatie van de Europese Dienstenrichtlijn biedt de mogelijkheid om de achterblijvende productiviteitsgroei in deze sector te vergroten. Helaas heerst echter in sommige oude lidstaten het misverstand dat de richtlijn leidt tot sociale dumping en tot verdringing van nationale werknemers door werknemers uit de nieuwe lidstaten. Aangezien de Detacheringsrichtlijn echter regelt dat ook buitenlandse werknemers aan de wet- en regelgeving van het desbetreffende land moeten voldoen, houden de eerdergenoemde oude lidstaten de veelbesproken Poolse loodgieter ten onrechte buiten de deur.

Al met al staat de EU nog voor een grote uitdaging om zichzelf om te vormen tot een echt open economie. De lakmoesproef hiervoor ligt bij het verwezenlijken van het vrije verkeer van personen en diensten en bij het omvormen van het gemeenschappelijke landbouwbeleid tot een modern plattelandsbeleid.

Nationale productmarkten

Op nationaal niveau zijn inmiddels grote vorderingen geboekt in het versterken van de economische dynamiek. In veel sectoren is een vorm van marktwerking geïntroduceerd die de toegankelijkheid voor buitenstaanders heeft verbeterd en aldus betwistbare markten heeft gecreëerd. De resultaten zijn ernaar. Door het aanbesteden van regionaal vervoer per bus zijn de kosten – zelfs bij 8 à 10 uur extra dienstverlening – in korte tijd afgenomen met 10 à 20 procent. Andere sectoren waar meer mededinging heeft geleid tot lagere prijzen, zijn de bouwsector en de luchtvaart. In de energiesector zal de splitsing van de energiebedrijven nieuwe distributiebedrijven beter toegang tot de markt geven, wat een impuls zal geven aan vernieuwing en efficiëntieverbetering.

De opbrengsten van het mededingingsbeleid zijn niet te veronachtzamen: het algemene mededingingstoezicht heeft in de periode 2002-2004 voor € 900 miljoen aan concurrentievervalsingen voorkomen (NMa/DTe, 2004: 61). Deze resultaten zijn bereikt ondanks het verzet van de gevestigde orde. Insiders

zaaien niet zelden twijfel over het nut van de marktwerkingsopties. De voorspelde chaos op de energiemarkt is evenwel uitgebleven. De introductie van het nieuwe zorgstelsel leidt nu al tot lagere verzekeringspremies dan verwacht. Het is daarbij niet nodig dat grote groepen verzekerden daadwerkelijk overstappen naar een andere verzekeraar. Het creëren van een betwistbare zorgmarkt volstaat om verzekeraars scherp over de prijzen te laten onderhandelen. Nieuwe, gespecialiseerde zorgaanbieders krijgen daardoor kansen.

Uitdagingen

Het marktordeningsbeleid van het kabinet bevat twee grote uitdagingen. De belangrijkste uitdaging adresseert de grootste ergernis van ondernemers: de hoge administratieve lasten en regeldruk. Deze belemmeren niet alleen huidige ondernemers in hun activiteiten, maar ontmoedigen ook de toetreding van nieuwe ondernemingen. De administratieve lasten worden met 25 procent gereduceerd. Daarnaast zal het kabinet op korte termijn de vergunninglast voor bedrijven moeten saneren, conform de aanbevelingen van de commissie-Kraaijeveld. De maatregelen die het kabinet hier neemt, zijn zo belangrijk dat ze het komende jaar al tot zichtbare resultaten moeten leiden. Ze worden daarbij ondersteund door het ondernemerschapbeleid van het kabinet dat beoogt om het starten van nieuwe ondernemingen aan te moedigen en deze starters (als outsiders) gemakkelijker toegang te geven tot productmarkten.

De tweede uitdaging betreft de langere termijn. Het gaat dan om het vergroten van de mogelijkheden voor nieuw initiatief in semipublieke sectoren, zoals het hoger onderwijs en de woningmarkt. De uitdaging voor het volgende kabinet is om voor beide sectoren eenduidige transitieprocessen in gang te zetten. Daarbij moet de vraag worden beantwoord welke belemmerende sectorspecifieke regelgeving aanpassing behoeft. Voor sommige markten moet worden bezien of het verbod op het maken van (uitkeerbare) winst moet worden gehandhaafd. Het huidige kabinet kan het huiswerk voor de te nemen maatregelen nu al maken.

Hoger onderwijs: ruimte voor differentiatie

De uitdaging voor het hoger onderwijs is om een markt te creëren met vrije toegang voor nieuwe aanbieders. Die aanbieders worden nu geconfronteerd met wettelijke regelingen die toetreding en vernieuwing sterk belemmeren (zoals het vaste wettelijke collegegeld en de zogeheten macrodoelmatigheidstoets). Het gebrek aan dynamiek en vernieuwing in het hoger onderwijs leidt tot een aanbod dat weinig maatwerk biedt, bijvoorbeeld aan potentiële studenten uit niet-traditionele groepen, zoals allochtonen. Volgens de OESO verklaart dit gebrek aan dynamiek mede het relatief geringe aandeel van hoger opgeleiden in de Nederlandse beroepsbevolking (OESO, 2005: 128-129).

Het kabinet heeft inmiddels stappen gezet om de toetreding van outsiders te vergemakkelijken. Bij enkele studies met een 'evidente meerwaarde' wordt geëxperimenteerd met collegegelddifferentiatie en selectie aan de poort. Studenten kunnen ook met behoud van studiefinanciering aan een buitenlandse onderwijsinstelling studeren. In 2007-2008 beginnen experimenten met een open bestel. In aanvulling op bovenstaande maatregelen zouden nieuwe instellingen sneller in aanmerking moeten kunnen komen voor accreditatie en bekostiging.

Verder zal een eventuele rol van de eerdergenoemde macrodoelmatigheidstoets in een dergelijke open markt opnieuw moeten worden bepaald.

Woningmarkt

Op de woningmarkt hebben goede bedoelingen met betrekking tot de beschikbaarheid van betaalbare woningen geleid tot een stapeling van wet- en regelgeving en financiële instrumenten. De paradox is dat deze deels tegen elkaar inwerken en dat ze een goede werking van de markt belemmeren (vgl. Van Hoek, 2005). Door de ruimtelijke ordening en vanwege de hoge kwaliteitseisen aan nieuwe woningen wordt het aanbod te zeer beperkt, hetgeen de prijs van woningen opdrijft. Teneinde die woningen toch betaalbaar te houden, zorgt de overheid voor huurregulering en voor een substantiële koopkrachtondersteuning via huursubsidie en hypotheekrenteaftrek. De huurregulering ontnemt echter de aanbieders van woningen de prikkel tot verdere investeringen. Bovendien drijft de koopkrachtondersteuning de prijzen van woningen nog verder op.

Dit beleid van goede bedoelingen heeft ook geleid tot een segmentering van de woningmarkt. Mensen met lage inkomens worden geconfronteerd met een 'huurval': ze kunnen alleen nog maar huren. Door de huurregulering is de doorstroming vanuit de sociale woningbouw echter gering, waardoor sociale woningen worden bewoond door mensen die niet tot de doelgroep behoren. Tegelijk zijn er wachtlijsten ontstaan met mensen voor wie de sociale woningen wél waren bedoeld. De koopkrachtondersteuning voor koopwoningen zorgt ervoor dat mensen met hogere inkomens worden gestimuleerd om te kopen. Duurdere huurhuizen worden nagenoeg niet aangeboden.

Het woningmarktbeleid van de afgelopen decennia zet mensen buitenspel. De outsiders op de huurmarkt zijn de mensen op de lange wachtlijsten voor de sociale woningbouw; voor de koopmarkt zijn het de (jonge) starters die geen koophuis kunnen betalen. Verder staan ook de commerciële verhuurders buiten spel: de huurregulering maakt het onrendabel om het lage huursegment te bedienen en naar duurdere huurwoningen is geen vraag.

Het openen van de woningmarkt voor outsiders vraagt een verstandige transitie. De eerste belangrijke stappen hierin zijn door de huurliberalisering al gemaakt. Vervolgstappen moeten de aanbodbeperkingen verminderen, waardoor ook geleidelijk de vraagstimulering (deels) kan worden afgebouwd.

Arbeidsmarkt

Het begrippenpaar insider-outsider is gemunt in de arbeidsmarkttheorie. Juist op de arbeidsmarkt is de tegenstelling tussen beide groepen het scherpst. Nog altijd zijn er mensen die langdurig buiten de arbeidsmarkt blijven en die gevangen lijken te zitten in het stelsel van sociale zekerheid.

Een kritische blik op de arbeidsmarktinstellingen leert dat de omslag van passieve bescherming tegen ontslag naar actieve bescherming tegen langdurige werkloosheid slechts voor de helft is gemaakt. Mede op basis van voorstellen vanuit de SER is in het stimuleren en toerusten van de buitenstaanders een grote slag gemaakt. Onderdelen hiervan waren de aanpassing van de WW en meer aandacht voor reïntegratie. De bescherming van de insiders is echter op hoofdlijnen ongewijzigd gebleven in de vorm van ontslagbescherming, WW-uitkeringen en (bindende) cao-afspraken, bijvoorbeeld over de loongroei. De bescherming

die deze drie samenhangende elementen bieden, geeft de insiders een fors concurrentievoordeel op de outsiders. De outsiders worden via het activerende arbeidsmarkt dus wel gestimuleerd en toegerust om de arbeidsmarkt te betreden, maar zij vinden de arbeidsmarkt van binnenuit op slot.

Hervormingen

Uitgangspunt bij verdere hervormingen van de arbeidsmarktinstuties is dat het verwisselen van baan (baanmobiliteit) een normaal verschijnsel is in een dynamische economie. Kortdurende werkloosheid tussen twee banen is niet problematisch: het verkleint de kans op werk niet wezenlijk. Het is wel een probleem als mensen na drie tot zes maanden nog steeds geen plek op de arbeidsmarkt hebben. De kans op werk neemt dan wel af.

De beleidsuitdaging die hieruit voortvloeit, betreft de drie hierboven genoemde elementen: ontslagrecht, WW en cao-afspraken. Het is zaak om deze zodanig vorm te geven dat alle inspanningen zijn gericht op het voorkomen van langdurige werkloosheid. Voor het ontslagrecht betekent dit dat kan worden volstaan met bepalingen waarmee 'goed werkgeverschap' wordt geregeld. Het gaat dan om algemene bepalingen die discriminatie en willekeur verbieden en waarbij gangbare regels van redelijkheid, billijkheid en proportionaliteit van toepassing zijn.

De vormgeving van de WW zou meer recht kunnen doen aan het belang van scholing en inzetbaarheid (*employability*). Werkgevers zouden een nieuwe verantwoordelijkheid kunnen krijgen voor de inzetbaarheid van hun werknemers. Daarbij kan inspiratie worden opgedaan uit de rol die werkgevers momenteel vervullen bij de preventie en reïntegratie van arbeidsongeschikten. Een interessante maar nog nader te bestuderen optie is om de hoogte van de premie mede afhankelijk te maken van het aantal voormalige werknemers dat zes maanden na ontslag nog steeds een uitkering geniet omdat hun kennis en vaardigheden zijn verouderd. Uiteraard geldt dat wanneer werknemers zich daarbij onvoldoende hebben ingespannen, een korting op de uitkering meer voor de hand ligt. Verder past de kanttekening dat de hoogte en duur van de WW internationaal gezien nog steeds aan de royale kant zijn, ook na de aanpassing van het uitkeringsregime in 2006.

Ten slotte dient ook de loonvorming onderwerp van discussie te zijn. Gedurende de recente laagconjunctuur is gebleken dat looneisen pas worden aangepast als de werkloosheid merkbaar oploopt. Deze trage aanpassing heeft bijgedragen aan een verslechtering van de Nederlandse concurrentiepositie en heeft de conjuncturele neergang versterkt. De arbeidsmarktpositie van outsiders is daardoor verder verslechterd dan nodig was. Een grotere rol in cao's voor resultaatafhankelijke beloning en voor loondifferentiatie tussen bedrijven binnen sectoren kan dit in de toekomst voorkomen.

Conclusie

De Nederlandse economie herstelt zich van de ongekend lange conjuncturele zwakte van de afgelopen jaren. Consumenten en producenten herwinnen langzamerhand hun vertrouwen, ook al omdat de feitelijke gevolgen van de ingrijpende herziening van de sociale zekerheid, de (pre)oudedagsvoorziening en het ziektekostenstelsel zichtbaar worden en beter hanteerbaar blijken.

Het kabinetsbeleid is het komende jaar gericht op de succesvolle invoering van genoemde hervormingen. Dit is dan ook niet de tijd voor een nieuwe golf hervormingsvoorstellen voor de korte termijn. Het is echter wel de tijd voor een bezinning op de belangrijkste lessen van de recente economische ervaringen. Een eerste les is dat de veerkracht van de Nederlandse economie gebaat is met een begrotingspositie die aan de inkomsten- en uitgavenzijde kan meeademen met de conjunctuur, zonder dat we daarbij tegen de grenzen van het Stabiliteits- en Groeipact aanlopen. Bovendien moet in de volgende kabinetsperiode een structureel begrotingsoverschot haalbaar zijn.

Een tweede les is dat we moeten erkennen dat de Nederlandse economie geen werkelijk open economie is. De internationale handelsrelaties van Nederland zijn weliswaar talrijk en de directe buitenlandse investeringen van en naar Nederland omvangrijk. Maar de openheid van veel markten laat nog te wensen over. Op mondiaal en Europees niveau staan de belangen van relatief kleine groepen insiders in de weg van verdere handelsliberalisering op de markten voor industriële goederen, diensten en landbouwproducten. Op nationaal niveau worden ondernemers nog geconfronteerd met hoge administratieve lasten en een hoge regeldruk. De toetredingsbelemmeringen in semipublieke sectoren zijn eveneens nog hoog. Op de arbeidsmarkt is er de uitdaging om de belangen van de insiders te verenigen met die van de werkloze outsiders. Aanpassing van het ontslagrecht en de WW biedt een interessante optie om langdurige werkloosheid te voorkomen.

Het gebrek aan openheid impliceert dat we mogelijkheden laten liggen om de welvaart te vergroten. Buitenstaanders vormen een bron van dynamiek en vernieuwing die we moeten benutten, willen we tegen de stroom van de vergrijzing in kunnen blijven roeien en ook voor toekomstige generaties welvaartsgroei mogelijk maken. ■

Jan Willem Oosterwijk

Literatuur

- CPB (2005) *Nieuwsbrief december 2005*, kwartaaluitgave CPB, Den Haag.
 Hoek, T.H. van (2005) *Beleid en woningmarkt*, *ESB*, 4 november 2005, 481.
 NMa/DTe (2004) *Jaarverslag 2004 NMa en DTe*, Den Haag, te downloaden van www.nmanet.nl/nederlands/home/Consumenten/Contact/Brochures/Index.asp.
 OESO (2005) *The Netherlands*, Parijs.
 Oosterwijk, J.W. (2005) *Veerkracht en vertrouwen*, *ESB*, 14 januari 2005, 4-7.
 Raad van Economische Adviseurs (2005), *Innovatie en economische groei*, Tweede Kamer, vergaderjaar 2005-2006, 30 385, nr. 2, Den Haag.
 Vries, B. de (2005) *Overmoed en onbehagen*, Amsterdam: Bert Bakker.